

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 maja 2019 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu M. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od 26 marca do 29 kwietnia 2019 r. z uwagi na to, że niezdolność do pracy powstała po upływie 14 dni od chwili ustania tytułu ubezpieczenia związanego z umową o pracę ubezpieczonego.

Analogiczne decyzje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał co do dalszych okresów niezdolności do pracy M. J.:

- decyzję z dnia 31 maja 2019 r., znak (...) – za okres od 30 kwietnia do 27 maja 2019 r.,
- decyzję z dnia 6 czerwca 2019 r., znak (...) – za okres od 24 maja do 28 czerwca 2019 r.,
- decyzję z dnia 19 lipca 2019 r., znak (...) – za okres od 29 czerwca do 2 sierpnia 2019 r.

Odwołanie od powyższych decyzji wniósł ubezpieczony M. J., domagając się ich zmiany, poprzez przyznanie zasiłku chorobowego za cały sporny okres. W uzasadnieniu stwierdził, że był nieprzerwanie niezdolny do pracy począwszy od wypadku, którego doznał 9 marca 2019 r. Nie złożył zaświadczenia o niezdolności do pracy, ponieważ nie wiedział, że po ustaniu zatrudnienia będzie miał prawo do zasiłku chorobowego, a początkowo leczył się prywatnie.

W odpowiedziach na odwołanie organ rentowy wniósł o ich oddalenie, przywołując argumenty jak w uzasadnieniu każdej decyzji.

Postępowanie z odwołania od wszystkich czterech decyzji zostało połączone do wspólnego rozpoznania i orzekania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. był zatrudniony u J. J., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. w okresie od 20 lipca 2016 r. do 28 lutego 2019 r., na podstawie umowy o pracę, na stanowisku kierowcy - magazyniera. Stosunek pracy ustał na mocy porozumienia stron.

Niesporne, a nadto: świadectwo pracy – k. 6

Dnia 9 marca 2019 r. doznał skręcenia prawego stawu kolanowego. Nastąpiło uszkodzenie więzadła pobocznego piszczelowego, które było pogrubiałe w stopniu II w obrębie przyczepu udowego, w trzonie łąkotki przyśrodkowej. Powstała niestabilność I/II stopnia kolana czyniła go niezdolnym do pracy przez okres od 9 marca 2019 r. do 10 sierpnia 2019 r., a więc do zakończenia leczenia.

Dowód: opinia biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii – k. 113-119, dokumentacja medyczna – k. 7-10, 89-100 oraz w aktach zasiłkowych

W dniu wypadku 26 – letni M. J. zgłosił się na Szpitalny Oddział Ratunkowy (...) publicznego Szpitala (...) PUM w S., gdzie stwierdzono uszkodzenie więzadła pobocznego prawego kolana, zalecono okłady, leki i kontrolę za 4 tygodnie. Następnego dnia – w sobotę – kolano spuchło. W poniedziałek wykonał badanie USG prywatnie - poza NFZ. 24 lub 25 marca 2019 r. poszedł do urzędu pracy zarejestrować się jako osoba bezrobotna, ale tam dowiedział się, że skoro jest niezdolny do pracy od 9 marca, to nie może zostać zarejestrowany. Jednocześnie poinformowano go, że powinien pójść do ZUS i złożyć wniosek o zasiłek chorobowy. Dnia 26 marca 2019 r. udał się do lekarza, który wystawił zaświadczenie o niezdolności począwszy od 26 marca. Nie poszedł do lekarza rodzinnego wcześniej, bo jako osoba bezrobotna był przekonany, że nie ma prawa do zasiłku chorobowego, a dopiero wizyta w Urzędzie Pracy dała mu wskazówkę, że

mogę coś otrzymać z ZUS. Pomiędzy 9 a 26 marca 2019 r. korzystał z różnych konsultacji medycznych o charakterze prywatnym.

Dowód: przesłuchanie ubezpieczonego – k. 136, dokumentacja medyczna – k. 7-10, 89-100 oraz w aktach zasiłkowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz.U. z 2019 r. poz. 645) – zwana dalej „ustawą zasiłkową”, ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, przysługuje zasiłek chorobowy.

Przedmiotem sporu było prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Ubezpieczony był zatrudniony do 28 lutego 2019 r., a zasiłek miał przysługiwać za okres począwszy od 9 marca 2019 r., gdy doznał wypadku.

Organ rentowy, odmawiając prawa do zasiłku chorobowego, powołał się na normę art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej, w myśl której zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Data powstania niezdolności do pracy wskazana w zaświadczeniu lekarskim to 26 marca 2019 r., a więc po upływie 14 dni od chwili ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Ubezpieczony podnosił jednak, że jego niezdolność do pracy wynikała z wypadku z 9 marca 2019 r. i trwała nieprzerwanie do 2 sierpnia 2019 r., a jedynie nie została udokumentowana zaświadczeniem za okres pomiędzy 9 a 26 marca 2019 r.

W celu weryfikacji twierdzenia ubezpieczonego należało dopuścić dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii. W opinii z dnia 8 listopada 2019 r. biegli B. M. i A. K. stwierdzili, że ubezpieczony w całym okresie od 9 marca do 10 sierpnia 2019 r. był niezdolny do pracy, argumentując, że 9 marca 2019 r. badany doznał skręcenia prawego stawu kolanowego, w wyniku którego nastąpiło uszkodzenie więzadła pobocznego piszczelowego, które było pogrubiałe w stopniu II w obrębie przyczepu udowego, w trzonie łąkotki przyśrodkowej. Powstała niestabilność I/II stopnia kolana, która aż do chwili zakończenia leczenia uniemożliwiała pracę na stanowisku kierowcy – magazyniera.

Strony nie złożyły zarzutów do opinii, zgadzając się z jej treścią (k. 135).

Sąd uznał opinię za miarodajną, skoro zawiera logiczną treść, poprzedzoną szczegółowym rozpoznaniem i przejrzystym wnioskowaniem.

Skoro zatem w okresie pomiędzy dniem 9 sierpnia a 2 sierpnia 2019r. ubezpieczony był niezdolny do pracy, to przysługiwało mu prawo do zasiłku chorobowego ze względu na treść przywołanego już art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej.

Natomiast odnosząc się do samego braku zaświadczenia lekarskiego za okres od 9 do 26 marca 2019 r., Sąd uznał, że sam brak dokumentu, przy faktycznie istniejącej niezdolności do pracy, nie powinien pozbawiać ubezpieczonego prawa do zasiłku chorobowego. W wyroku z 17 listopada 2000 r. (II UKN 53/00, OSNAPiUS 2002 nr 11, poz. 277) Sąd Najwyższy orzekł, że prawo do zasiłku chorobowego nie jest uzależnione od tego, czy zakład służby zdrowia wystawił na właściwym formularzu zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby. Ponadto, organ rentowy co prawda ustala prawo do zasiłku chorobowego wyłącznie na podstawie zaświadczeń lekarskich, jednakże sąd władny jest dokonywać ustaleń co do okoliczności, od których zależy prawo do zasiłku chorobowego, na podstawie innych dowodów, w tym dowodu z opinii biegłych. Pogląd ten jest oparty na założeniu, że sądy nie są związane przepisem art. 53 ust. 1 ustawy zasiłkowej przy rozpoznawaniu spraw o prawo do zasiłku chorobowego.

Dodać należy, że ubezpieczony jako osoba młoda, bez doświadczenia na rynku pracy, mógł nie uświadamiać sobie, że po ustaniu zatrudnienia przysługuje prawo do zasiłku chorobowego i z tego względu nie pozyskał na bieżąco zaświadczenia o niezdolności do pracy, mimo że faktycznie poddawał się leczeniu już od 9 marca 2019 r. Jednocześnie wielomiesięczna kontuzja uniemożliwiła mu znalezienie nowej pracy, jak również zarejestrowanie się w charakterze osoby bezrobotnej.

Tym samym na podstawie art. 477(14) § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżone decyzje.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

15.01.2020